

ΡΩΜΕΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' εδρα πάλιν αι' Αθηναί.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
το Ταμετο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω εξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει το Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' εδω συνδρομηται — δεν θα γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δεν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Όκτώ του Μάη κι' είκοσι . . . καθείς τον νοϋ του χάνει
μέ το κακό που γίνεται εις της Γραβιάς το Χάνι.

Διακόσα νούμερο κι' έννηιά
και το Κουβέρνο 'στα πανιά.

Μιὰ καλή
συμβουλή.

Ε! σεις όπου πηγαίνετε εις της Γραβιάς το Χάνι
έ τόσοον ένθουσιασμό, κουράγιο και φωτιά,
του Ανδρούτσου το παιδι να κάψετε λιβάνι
να μάς τραγουδήσετε την πρώτη λεβεντιά,
να σέ παληά να τρέξετε και δοξασμένα χρόνια,
ό αστραφταν από παντού τσαπράζια και μηλιόνια.

Ε! σεις που πάτε 'στης Γραβιάς το πρώτο πανηγύρι
πάρουνε τα στήθη σας άέρα του βουνού,
κοιμηθήτε μιὰ νυχτιά σε άνοικτό τσαντίρι,
κάθε κακοπέρασι δεν βάζετε 'στον νοϋ,
άφίνετε την άνεσι, το ζευκι, την Αθήνα,
πρις να συλλογίσεσθε το κρύο και την πείνα.

Ε! σεις που πάτε 'στη γιορτή μ' δλόχρυσαις έλπίδες,
πρις να συλλογίσεσθε άγκάθια και τσουνκνίδες,
τι καρφι θα κόψετε άπάνω 'στη Γραβιά
αν άρκούδας μαλλιάρη φορέσετε προβιά,
αν εύρεθη σταλιά νερό, κι' αν 'δητε εις το μάτι
μιὰ γαλέτα και ψωμιού κατάξερο κομμάτι.

Ε! σεις που πάτε 'στη γιορτή μ' ένείρατα μεγάλα,
χωρις να συλλογίσεσθε κοντά εις όλα τάλλα
ότι θα πάτε 'στη Γραβιά με μούλαρο βαρβάτο,
όπου δεν τόχει τίποτα να σας γκρεμίση κάτω,
και αν λυθη ό γόφος σας καθώς κι' ό άφαλός σας,
καθόλου δεν το βάζετε και τουτο 'στο μηαλό σας.

Ε! σεις που πάτε 'στης Γραβιάς το άγιασμένο χώμα
και άς τραβήξετε αυτου της κακοπάθειαις δλαις,
κι' άς κοιμηθήτε μιὰ βραδηνά δλόρθοι δίχως στρώμα,
και παπουτσιών άς φάγετε άκόμη μεντζισόλαις,
και τί θα 'πη ξεθέωμα ό νοϋς σας δεν το βάνει
για του Ανδρούτσου το παιδί, για της Γραβιάς το Χάνι.

Ε! σεις που πάτε 'στη Γραβιά με μύρτα και στεφάνια
εις του Ανδρούτσου το παιδι να κάμετε μετάνοια
να 'δητε βράχους και σπηλαις, λημέρια και ποτρόνια,
και τον χορό τον κλέφτικο να στήσεται 'έκει πέρα,
προσέχετε για το θεό, της κλεφτουριάς έγγόνια,
και του Ανδρούτσου τάγαλμα μίν κλέψετε μιὰ μέρα.

